

fortsat finansiering af vores fremtidige vel-færds- og pensionsforhold afhænger af, at vi i dag handler økonomisk fornuftigt og nedbringer vores gæld og de øvrige offentlige udgifter.

Fra konservativ side vil vi gerne fastholde folkepensionens grundbeløb som det forsørgelsesgrundlag, de ældre kan leve af, og som kan give dem en tryk og værdig alderdom.

Vi mener også, det er vigtigt, at de private pensionsopsparringers beskatning skal ligge klippefast, så folk ved, hvad de kan regne med. Alt andet vil være en bombe under den private pensionsopsparring, som er en nødvendighed for samfundet. Så er det sat på plads fra starten.

Socialkommissionen har som tidligere nævnt påpeget, at politikerne burde tage stilling til de forhold, der nu ligger foran os. Økonomiministeren har tidligere talt om at nedsætte et regeringsudvalg, der skulle give politikerne en samlet vurdering af de offentlige udgifter til pensioner, dagpenge og andre overførselsudgifter. Det skulle så danne baggrund for et bredt politisk forlig, som skulle kunne gælde ind i det næste årtusind.

Man har i hvert fald i regeringen påpeget, at der er en problemstilling, som vi allerede nu bør se på. Derfor er jeg også tilfreds med den publikation, som vi netop har modtaget i dag.

Nu er det imidlertid svært at gå om fremtiden. Finansministeren har ved tidligere lejligheder omtalt den kommende forsørgerbyrde som noget, han ikke ser nogen problemer i i dag. Selvfølgelig er det svært, men vi må konstatere, at andre europæiske lande, der ligeledes går mod nogle årtier med mange flere ældre, allerede har indført pensionsreformer.

Kan samfundet udbetale pensioner til en tryk alderdom på lang sigt, spørger man i fore-spørgslen. Der kan man jo kun sige, at det er det til enhver tid producerende erhvervsliv, der afgør sagen. Vi er meget enige i de markeringer, som både regeringen og Venstre er kommet med om folkepensionerne og om de private pensionsopsparringer, men vi betaler jo vores pensionister via årlige skatteopkrævninger. Det betyder, at vi i høj grad er afhængige af, hvordan produktionen udvikler sig, og hvordan vi klarer os i konkurrencen med udlandet.

Som det blev sagt i debatten under den forrige forespørgsel, skal vi have nedbragt statsgælden og de stigende overførselsindkomster. Samtidig skal vi investere i fremtiden med øget uddannelse, teknologiudvikling og forskning, og vi skal have mere gang i beskæftigelsen, så vi

dermed kan sikre samfundets velstand. Der bliver nemlig ikke råd til at betale de kommende pensioner, når det store pensionistboom rammer Danmark et par årtier efter årtusindskiftet, hvis vi ikke får styr på disse problemer.

Det er derfor, at vi under den tidligere debat i dag fra konservativ side har talt om bedre forhold for erhvervslivet, og det kunne vi jo gentage her. Problemet er jo overhovedet ikke, at folkepensionisternes antal stiger med ca. 200.000, som nogle demografer er kommet med et bud om. Problemet er igen, som vi har diskuteret tidligere i dag, de ca. 800.000 arbejdsduelige mennesker i alderen 18-66 år, som i dag er sat uden for arbejdsmarkedet. Det er et af de steder, hvor vi er nødt til at tage fat, og det har vi jo diskuteret tidligere i dag.

Fra konservativ side mener vi, at medicinen er vækst og beskæftigelse med en heraf følgende mindre arbejdsløshed og ikke ensidige grønne afgifter, der ødelægger erhvervslivets konkurrenceevne. Det hjælper ikke at tro, at vi blot kan bevilge os selv mere fritid i form af efterløn, orlov m.v. Disse ordninger er tab af velstand. Det betyder nemlig færre skuldre til at placere samfundets forsørgerbyrde på. I dag er pensionsalderen nede på 61½ år. Ved at flytte den nogle få år er der meget at vinde.

Fra konservativ side så vi gerne nogle af Socialkommissionens forslag støvet af og sat lidt frem på hylderne, f.eks. en mere fleksibel tilbagetrækningsalder, hvorefter ydelsen gøres afhængig af tilbagetræknings tidspunktet, altså jo højere ydelse, jo længere man venter, inden man går på pension. Samtidig skete der vel heller ikke noget ved at sige til de 40-årige i dag, at de ikke kunne påregne at gå på pension, når de bliver 60 år. Så havde de da god tid til at indrette sig på deres pensionisttilværelse, og så løste vi nogle af de problemer, der kommer, når antallet af pensionister stiger.

Vi vil gerne understrege her, at vi ikke ønsker sanktioner over for dem, som har indrettet deres tilværelse allerede nu på, at de vil gå af inden for de næste åringer, men det er vel ikke for meget at bede de 40-årige om at tænke sig om.

En mulighed var også at hæve alderskriteriet for efterlønnen med et par år - igen med en rimelig årrække som frist, så folk, der har planlagt deres otium, ikke rammes. Men det hjælper ikke at tie forsørgerbyrden ihjel; dertil er diskussionen for vigtig. Nogle vælger at sige, at der aldrig bliver problemer. Det mener vi fra konservativ side måske er lige billigt nok.